

hvad jeg har erfaret, ville sekundære Pant-havere i saadanne Huse, som her ere om-talte, altsaa jordløse Huse, i Jylland, saa godt som altid slaa en Streg over deres Tilgodehavende, naar det kommer til Realisation. — Disse Omstændigheder gøre, at der vil være nogen Betænkelighed ved at forandre den Bestemmelse, som hidtil har været gældende, og jeg tror, at naar man tager Hensyn til, at Statskassen har et ikke ringe Ansvar, nemlig Ansvaret for hele Forrentningen af den store Sum, der er Tale om, har man al mulig Grund til at være varsom.

Jeg har endnu en Bemærkning at gøre, nemlig over for en Udtalelse af den ærede Minister i Folketinget. Han var bleven spurgt om, hvorledes det forholdt sig med de Ejendomme, som hørte til Løgstør, Silkeborg og Nørresundby eller til de i København indlemmede Distrikter, Brønshøj o. s. v., som hidtil have været Land-distrikter; i hvilke der altsaa har kunnet gives Laan af en af de der bestaaende Kreditforeninger. Der blev Spørgsmaalet altsaa: Hvorledes skal den Bestemmelse forstaas, som er optagen i de derom givne Love, nemlig Loven af 7de April 1899 § 10 om Løgstør, Nørresundby og Silkeborgs Oprettelse til Købstæder og i Loven af 3die April 1900 om Indlemmelse af Brønshøj og de andre Distrikter her ved København. Der staar nemlig deri en Bestemmelse, som for Resten blev optagen ved Lovforslagets Behandling i Tinget, om, at Ejendomme, som før Indlemmelsestiden ere stillede til Pant til Kreditforeninger af Ejere af Landejendomme, kunne efter det nævnte Tidspunkt, *uden Hensyn til Ejerskifte bibeholdes* som Panter til Foreningerne overensstemmende med de for disse gældende almindelige statutmæssige Bestemmelser. Det Spørgsmaal opstaar altsaa nu: Skal denne Bestemmelse forstaas saaledes, at hvis Loven kommer ud, kunne ogsaa de her indførte Ændringer komme saadanne Ejere til gode? Kan altsaa efter § 1 en Mand, som hidtil har taget et Laan af 2,000 Kr. i en saadan Ejendom, som ligger f. Eks. i Brønshøj, nu faa Laan paa 3,000 Kr., naar hans Ejendom er bleven saa meget forbedret, at den har en Taksationsværdi, som overstiger 6,000 Kr. o. s. v.? Dertil svarede den ærede Minister, at det mente han nok. Han udtalte sig ganske vist tvivlende om Spørgsmaalet, men kom dog til det Resultat, at det var vistnok rigtigt. Jeg tror, det er forkert. Det, den ærede Minister lagde Vægten paa, er, at der i disse Be-

stemmelser, som for Resten findes enslydende i de forskellige Love, staar, at Ejendomme kunne bibeholdes som Panter til Foreninger overensstemmende med de for disse gældende statutmæssige Bestemmelser, og deraf slutter Ministeren, at det altsaa er de til enhver Tid gældende statutmæssige Bestemmelser. Det vilde i og for sig kunne være rigtigt, men det er slet ikke herpaa, Vægten ligger, nej, Vægten ligger paa de Ord, at de kunne *„bibeholdes“* som Panter til Foreningerne og *„uden Hensyn til Ejerskifte“*. Thi Sagen er jo den, at hvis en saadan Bestemmelse som denne, — og navnlig, at man kunde lade dem blive ved at være i Foreningerne, selv om der er sket Ejerskifte, — ikke var taget, vilde Følgen være bleven den, at de vilde kun være blevne bibeholdt, saa længe de nuværende Ejere besad Ejendomme, men ikke længere; thi naar en saadan Ejendom, hvori Kreditforeningen har Laan, skifter Ejere, skal der udstedes en ny Obligation, altsaa Ejendommen paa ny pantsættes ved en ny Obligation, og det vilde ikke kunne ske, hvis der ikke var en Lovbestemmelse, som sagde det. Altsaa det, det kommer an paa, er netop Ordene *„uden Hensyn til Ejerskifte“*. Deri ligger Fingerpeget. Deri ligger, at hele Meningen er den, at de Laan, som ere, kunne blive ved at være; Ejendommene kunne bibeholdes for disse Laan, selv om der er sket Ejerskifte; andet staar der ikke i Loven, og det er netop det, som er det afgørende, hvorimod der, naar der henvises til det statutmæssige, kun menes, at det altid beror paa Kreditforeningernes Direktion, om det overhovedet er tilladt at lade Laanet blive staaende f. Eks. fordi Statutterne sige, at man ikke maa gøre det, hvis en Ejendom er saa og saa meget forringet. Jeg tror derfor, at det vilde være en meget farlig Sag, hvis man indlod sig paa at fortolke de Love, jeg har nævnt, paa den Maade, og det kunde paa forskellig Maade komme de paagældende dyrt at staa; thi et saadant Spørgsmaal vil jo under den ene eller den anden Form meget let kunne komme til at foreligge Domstolene, og man vilde derfor ikke kunne være tjent med, at man ikke der havde holdt sig nøje til, hvad Loven foreskriver. Derfor tillader jeg mig at udtale for mit Vedkommende, at efter min Mening kan der ikke være Tale om, at man kan gøre noget andet ved Laan, der nu ere givne af Kreditforeningerne i Ejendomme i de indlemmede Distrikter eller i de ny Køb-